

— Царю честити, азъ се наемамъ да заведа дъщеря ти при ламята и пакъ да я доведа.

— А ламята?
— попиталъ царьтъ.

— Азъ ще се разправа съ нея. И пакъ ще протече водата, както си е текла. Искамъ само да ми дадешъ единъ голѣмъ боздуганъ.

Съгласилъ се царьтъ. Момъкътъ и царската дъщеря се качили на една колесница и отишли на мѣстото, дето излизала ламята.

Момъкътъ полегналъ малко и заспалъ върху скута на царската дъщеря. Презъ туй време ламята зафучала и се втурнала къмъ царкинята. Разплакала се царската дъщеря. Една сълза паднала върху лицето на момъка. Събудила го.

Скочилъ момъкътъ. Затирилъ се срещу ламята. Завъртѣлъ боздугана, ударилъ я. Тя примрѣла. Той извадилъ ножа. Проболъ я въ сърдцето. Издъхнала ламята. И водата протекла веднага.

Върнали се юнакътъ и царската дъщеря. Цѣлиятъ градъ излѣзълъ да ги посрещне. Царьтъ прегърналъ юнака и му казалъ:

— Кажи, момко, какво искашъ, дето избави дъщеря ми и погуби злата ламя. Готовъ съмъ да те направя царски зетъ и да ти дамъ половината царство!